

olyan kedvezően állapítanánk meg, hogy az a fogyasztó közönségre nézve, azok mai számához viszonyítva mintegy évi 32.000 koronával kedvezőbben alakulna, amely 1 és 2 alatti kedvezmények önként érthetőleg a magánfogyasztók számának emelkedésével évről-évre fokozódna.

Kérjük ennél fogva a tekintetes Tanácsot, hogy ezen ajánlatunkat beható megfontolás tárgyává tenni, azokat a tárgyalás alapjául elfogadni és a vonatkozó tárgyalásokat megindítani méltóztassék, amelyekhez magunkat mindenkor meghívati kérjük.

Már ezuttal rámutatunk arra, hogy az ezen ajánlatunk alapján megindítandó tárgyalásokat a várossal kötött szerződésünk egyéb olyan részeire is kiterjeszteni méltóztassék, amelyek az egyes megállapítások hiányos, homályos vagy elavult voltánál fogva mindkét fél érdekében módosításra szorulnak:

Ilyenek:

A szerződés 2. §-a, mely szerint az engedély tartama az újabban megállapítandó időre terjedne.

A szerződés 5. §-a olyan értelemben volna módosítandó, hogy

a) a hálózat bővítése a szerződés utolsó 15 évében csak a tényleges költségek megtérítése ellenében követelhető;

b) hogy a nagyköruton kívül eső városrészekben a hálózat bővítése és a közvilágításhoz szükséges szerelvények díjmentes létesítése csak azon feltétel alatt legyen követelhető, ha minden 50 méter átlagos távolságra az egy nyilvános lámpa fogyasztásán túl legalább három, egymást követő évre, ugyanilyen mérvű magánfogyasztás biztosított.

A 30. §. utolsó bekezdése ekként volna módosítandó:

Amennyiben utcaszabályozás, feltöltés, kövezés, csatornázás vagy egyéb köztekintetek az utcai közterületen lefektetett vezetékek vagy berendezési tárgyak áthelyezését tennék szükségessé, azok költségeit a kisköruton és azon belül egészben, a két körut közötti részen — beleértve a nagykörutot is — felerészen a város tartozik viselni, míg a nagyköruton kívüli részen az áthelyezési költségeket kizárólag a vállalat minden megtérítési igény nélkül köteles viselni.

A 32. §. első bekezdése azzal volna kiegészítendő, hogy: „megjegyeztetik azonban, hogy ott, ahol az utcai közvilágítás jelenleg használatban van, csak akkor követelhető a villamos világítási berendezés létesítése, ha a villamos világításnak használata mellett, a meglévő légszuszvilágítás szerződéses igénybevétele is megmarad.

A 49. §. a megváltási jog, a módosított szerződés 25-ik évének lejártá után kezdődik.

A 10. §. második bekezdés kiegészítendő: „írásbeli felszólítástól számított 8 napon belül.”

A 15. §. módosítandó a fényerő nagyság helyett megfelelő „hőértékre.”

A 16. §. a normális Inwert égőnek 60 gyertya-
fény kikötése.

A 17. §. a két hónap évi átlagban számítva.

A 24. §. kiegészítendő:

a) a mérőhöz való szabad hozzáférési jog nem korlátozható.

b) fogyasztók a mérőhöz a vállalat által a budapesti előírás szerinti helyet kötelesek átengedni, mely kijelöléshez a szerelési vállalkozók is alkalmazkodni kötelesek.

c) a harmadik bekezdés elején:

Gáz-, illetve villamvezetékek csak akkor láttatnak el mérővel, illetve kapcsoltnak be a hálózatba, ha azok a budapesti légszuszgyár és villamtelep, illetve a magyar mérnök- és építészegylet szabványainak megfelelnek.

A 26. §. harmadik sorban: „a jövedelméből” helyett „bevételeiből” kifejezés használandó.

A 27. §. a) első bekezdés végére: „a benyújtástól számított 30 napon tuli hátralékért 5

%-os késedelmi kamat igényelhető.”

b) a harmadik bekezdés végén: „de legalább 10 korona óvadékot követelhet.”

A 29. §. második bekezdés: „írásban legyünk értesítendők.”

A 30. §. második bekezdés: „írásbeli felszólítás után 24 órával.”

A 31. §. a) első bekezdésénél nem 3 évről 3 évre, hanem évről-évre.

b) Második bekezdésből kimarad: „továbbá bérbead szükségelt csőből,”

c) második bekezdés utolsó mondata elmarad.

A 34. §. az erőátviteli, motorikus, valamint fűzési és fűtési célokra elhasznált villamosság egységára a javaslat értelmében megfelelőleg lesz módosítandó. A 37. §. 7. pont: „írásbeli felszólítástól számított 8 napon belül.”

A 41. §. a módosítás végérvényes jóváhagyásától számított év múlva.

A 42. §. a régi közbiztonsági terület részünkre fenntartandó.

A 48. §. kiegészítendő: s a vállalatnak azok ellenében, akik a vállalatot szerződéses joga gyakorlatában akadályozzák, hatósági támogatást nyújtson.

Kiváló tisztelettel

Központi Gáz- és Villamossági
Részvénytársaság.

Egy előkelő horvát leány kalandos szökése.

— Az ujszegedi mézesnapok. —

(Saját tudósítónktól.) Az elmúlt héten, napról-napra délután öt óra tájban, elegáns fogat állott meg az ujszegedi Vigadó előtt. A gummikerekükből feltűnően szép, diszkrét öltözkű fiatal hölgy és egy szimpatikus külsejű, borotvált arcú fiatalember szállottak ki. A pincérek serege napról-napra alázatos meghajlással üdvözölte a hölgyet és a kísérőjét, akik a Vigadóban megüzonnáztak. Körözött díptói, egy-egy pohár sör, a kocsisnak három deci bor: ennyit fogyasztottak. Állandóan horvátul társalogtak, közben vidáman mosolyogtak.

Pompás természetű, igézően szép, fehér arcú, dus, szőke haju, kékszemű volt a nő. A hangja kellemes csengésű. Minden mozdulata finom, kimért. A füleiben mogyoró nagyságu briliáns függő ragyogott, a mellén és az ujján aranyba foglalt drágakő csillogott. A ruházata diszkrétan előkelő: finom szabású sötétkék szoknya és rövid ujjas csipkeblúz. Első pillanatra tizenkilenc-husz évesnek tűnt föl.

A fiatalember tipikus nyári gavallér. Borotvált arcú, fénylő fekete haja közepett választva. Kék kabát, fehér vászonnadrág, tenisz-cipő.

Naponta egy órát időztek a vendéglőben. Busás borraivalóval jutalmazták a pincérek előzékenységet. A borraivalóval annyira nem farkodtak, hogy az legtöbbször felülhaladt a cehet. Az uzsonna után néhányszor végigsétáltak a főfasoron, aztán kocsiá ülték és visszahajtottak a városba.

Ujszegeden senki nem ismerte őket. Találgatták, (különösen a pincérek) hogy ki lehet a hölgy és kísérője, a tippelés azonban eredménytelenül végződött.

— Nem volt itt egy elegáns hölgy, borotvált arcú, magas fiatalember társaságában? — kérdezték az ujszegedi Vigadó személyzetét a múlt hét csütörtökjén. *Vecsernyés* és *Bapó* detektívek.

— Épen az imént távoztak — felelték a pincérek.

A detektívek aztán érdeklődtek, hogy mióta járt ki Ujszegedre a fiatal pár, milyen nyelven beszélgettek, mi iránt érdeklődtek, milyen megfigyelést észlelt a személyzet.

— Innen ... áruháza indultak — világosították.

sitotta föl a két detektívet az egyik pincér, aki beszél horvátul.

A detektívek az utbaigazítás szerint az áruház felé igyekeztek. Alig várakoztak az utcán néhány percig, a hölgy elvégezte a bevásárlását és a fiatalemberrel fölszállt a rájuk várakozó kocsira.

A detektívek időközben beszéltek a kocsisal, akire ráparancsoltak, hogy akármit mond a fiatalember, hajtson a városházára. Így is történt. A kocsi a városházára hajtott, a detektívek pedig egy konflisón utána.

A városháza előtt megállott a gummikerekű. Nyomban ott termettek a detektívek és német nyelven udvariasan fölszólították a hölgyet és a fiatalembert, hogy kövessék őket. A fölszólításra meghökkenek.

— Mit akarnak kérem? — kérdezte izgatottan kocsiájából kihajolva a nő, aki tört németességgel beszélt.

A detektívek megismételték a fölszólítást, amely aztán a legcsekélyebb ellenkezésre sem talált.

— Önök egy hét óta tartózkodnak a városban, a Tisza-szállóban laknak K. J. földbirtokos és neje, *Zágráb* dimen. A szálló személyzete gyanusnak találta a viselkedésüket és föl hívta a figyelmünket. A megfigyelés megtörtént, most pedig igazolásra szólítom föl önöket.

Borbola Jenő dr osztályjegyző mondta a szavakat. A beszédet horvát tolmács közvetítette. A fiatalember az ijedségtől kipirultan állott a rendőrtisztviselő előtt. A nőre nézett, attól várt választ. A nőnek könny csillant meg a szemében. A rendőrtisztviselő faggatására elmondta, hogy a *zágrábi vasut-igazgatóság egyik igen magas állású hivatalnokának a leánya*. Tizennyolc éves. A fiatalember pedig egy szerényebb javadalmazású zágrábi állami hivatalnoknak a fia, tizenkilenc éves, egyetemi hallgató.

— Megszöktünk, — vallotta be szomorúan a leány — mert az atyám nem akart beleegyezni a házasságunkba. Azt mondta, hogy ő (a fiatalemberre mutatott) nagyon fiatal és szegény fia, nem nekem való. Hiába tiltakoztam, semmi fenyegetés nem használt. Erre szökésre határoztuk el magunkat. Nagyon gyorsan ment a dolog. Kiűrittem a kasszamat, három ezer korona volt benne és utra keltünk. Már három hete uton vagyunk. Szegedre Szabadkáról érkeztünk, ahol néhány napig időztünk.

A leány táviratozott az édes atyjának, a válasz megérkezéséig a városházán tartották a fiatal szerelmeseket. Csakhamar megérkezett a távirati válasz:

— Legközelebbi vonattal odaérkezem.

A leánynak fölmutatták a táviratot, aki erre ujjongott örömeiben.

— Ugy-e, — mondta a rendőrtisztviselőnek — most már nem történik semmi bántódásom, a papa bizonyosan megbocsát.

A temperamentumos leány aztán a fiatalembert vigasztalta:

— Ne haragudj, amiért most örülsz. Így nem tarthatott volna sokáig. De majd másképpen lesz minden.

A következő nap reggelén Szegedre érkezett a leány édesatyja. Az állomásról egyenesen a rendőrségre hajtott. Bemutatkozott *Borbola* Jenő dr-nak.

— Hol van a leányom? — ez volt az első kérdése.

A rendőrtisztviselő szobájába bevezették a leányt és a fiatalembert. A leány lesütött szemmel, félénken közelédt az atyja felé.

— Bocsáss meg papa! ... — kérlelte az atyját, aki azonban haragosan eltáaszította magától a leányát.

Megindító jelenet következett. A leány sirni kezdett, megindult a könnyek árja. A fia hirtelen a főtisztviselő elé toppant:

— Könyörgöm, bocsásson meg a leányának!

A rendőrtisztviselő szótlanul állt az iróasztala mellett, az itatós papirost kapirgálta.